

РЕШЕНИЕ

№ 784

гр. София, 11.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 12.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **8283** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 9б от Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/ във вр. с чл. 156-161 вр. чл. 144, ал. 1 вр. чл. 107, ал. 4 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/:

Образувано е по жалба на Я. С. А. – Г., ЕГН: [ЕГН] срещу Решение № СФД20-РД28-146 от 24.07.2020г., издаден от М. Г. М. – директор на дирекция „ОП“ към направление „ФЗ“ при СО, с което е потвърден Акт за установяване на задължения № ДЛН20-ГР94-645/18.06.2020г., издаден от Орхидея С. Ф. – СИ в отдел „ОП – Л.“ към „ФЗ“ при СО.

Жалбоподателката заявява несъгласие с оспорвания акт, като е посочено, че АУЗ е незаконосъобразен и необоснован и се моли решението, с което е потвърден да бъде отменено.

В съдебно заседание жалбоподателката не се явява и не се представлява.

Ответникът – Директор на дирекция „Общински приходи“ отдел „Л.“ към Столична община - в съдебно заседание не се явява, представлява се от Юрк. С., който поддържа подадената жалба и моли същата да бъде отхвърлена, като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП не взема становище.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност и съобрази доводите на страните, намира за установено следното:

Не е спорно по делото, че жалбоподателят е собственик на идеални части от недвижим имот, находящ се в землището на [населено място], в местността „Лака“,

съгласно. Недвижимият имот е деклариран с Данъчна декларация по чл. 14 от ЗМДТ. В Дирекция "Общински приходи", Отдел "Общински приходи-Л.", Столична община е образувано производство по реда на чл.107, ал.3 от ДОПК, приключило с издадения АУЗД № ДЛН20-ГР94-645/6./18.06.2020г., е издаден от Орхидея С. Ф. – СИ в отдел „ОП – Л.“ към „ФЗ“ при СО. Издателят на акта е определен за орган по приходите, който да извършва установяване и събиране на местни данъци и местна такса за битови отпадъци със Заповед № СОА20-РД09-1362/14.02.2020г. на Кмет на Столична община /л.24/, Трудов договор № РД15-6114/09.07.2008г., Допълнително споразумение към трудовия договор, както и Длъжностна характеристика на длъжността "Старши инспектор в отдел „Общински приходи“ към дирекция „Общински приходи“.

С оспорения АУЗД № ДЛН20-ГР94-645/18.06.2020г., на жалбоподателя са определени задължения за Данък недвижими имоти и задължения за Такса битови отпадъци за посочения недвижим имот, а именно:

1. Данък недвижим имот: за период от 01.01.2015 г. до 31.12.2019 г. в размер на 343.60 лв. и лихви за просрочие в размер на 97,57 лв.;
2. Такса битови отпадъци: за период от 01.01.2015 г. до 31.12.2019 г. в размер на 271,21 лв. и лихви за просрочие в размер на 73,70 лв.

В издадения акт подробно е описан начинът на определяне на конкретния размер на дължимите ДНИ и ТБО за всяка година. Служебно са издадени данъчни оценки за съответните идеални части от недвижимия имот, собственост на жалбоподателя съгласно представения по делото нотариален акт за собственост, подробно е описан начинът на изчисляване на дължимия ДНИ за всяка година по отношение всяка идеална част от недвижимия имот. Подробно е описан начинът на определяне на конкретния размер на дължимите ТБО за всяка година. Цитирани са заповедите на Кмета на Столична община, според които недвижимият имот попада в границите на територията на Район "Л." с организирано сметосъбиране и сметоизвозване. Описани са приложените ставки, съгласно промилите, определени от Столичен общински съвет за съответните години.

Оспореният административен акт е връчен на адвокат Н. Г. с писмо изх. № ДЛН20-ГР94-645-7/18.06.2020г. получено от същия на 18.06.2020 г., видно от приложената обратна разписка /л.84/. Жалбоподателят е депозирал жалба срещу издадения АУЗД в законоустановения 14-дневен срок с вх. № ДЛН20-ГР94-645(7)/24.06.2020г. пред компетентния административен орган – Директор на Дирекция "Общински приходи", Столична община. С Решение № СФД20-РД28-146 от 24.07.2020г., издаден от М. Г. М. – директор на дирекция „ОП“ към направление „ФЗ“ при СО е оставил жалбата без уважение и е потвърдил оспорения АУЗД.

При така установената фактическа обстановка, Съдът достигна до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Предвид, че актът е издаден в производство по чл.107, ал.3 от ДОПК, решаващ административен орган при оспорването му по административен ред е Директорът на Дирекция "Общински приходи", Столична община на основание чл.4, ал.5, предл. второ от ЗМДТ и този орган се явява ответник в настоящето производство. Жалбата срещу решението, с което е потвърден издаденият АУЗД е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл.168, ал.1 от АПК, Съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби при издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Предмет на оспорване и проверка от съда е оспореният АУЗД № ДЛН20-ГР94-645/6./18.06.2020г., издаден по реда на чл.107, ал.3 от ДОПК от Орхидея С. Ф. – СИ в отдел „ОП – Л.“ към „ФЗ“ при СО.

В тази връзка и съгласно разпоредбата на чл.4, ал.1 от ЗМДТ, установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служители на общинската администрация по реда на ДОПК. Според алинея трета на същата правна норма, в производствата по чл.4, ал.1, служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите, а съгласно ал.4, служителите по ал.3 се определят със заповед на кмета на общината. Според ал.5 от същата правна норма, ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община упражнява правомощията на териториален директор на Националната агенция за приходите. Съгласно чл.9б от ЗМДТ, установяването, обезпечаването и събирането на местните такси по този закон се извършват по реда на чл.4, ал. 1-5 от ЗМДТ.

При обжалването на актовете за установяване на публични общински вземания като ДНИ и ТБО е приложим редът, предвиден в ДОПК. Оспореният АУЗД е издаден именно по този ред, от служител на общинската администрация – Дирекция "Общински приходи", Район "Л.", който е разполагал с правата и е имал задълженията на орган по приходите, съгласно разпоредбата на чл.9б от ЗМДТ и с оглед представената Заповед № СОА20-РД-09-1362/14.02.2020г. на Кмет на Столична община /л.24/, с която са оправомощени като органи по приходите лицата, заемащи длъжността "Началник на отдел в Дирекция "Общински приходи", каквато издателят на АУЗД заема.

Следователно оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган, при спазване на установената форма, при издаването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила довели до ограничаване правото на защита на жалбоподателя, като съдържа правните и фактически основания за издаването му, като фактическите основания са посочени изключително конкретно, с излагане на съображения относно дължимите суми за ДНИ и ТБО за съответния период.

Съгласно разпоредбата на чл.107, ал.1 от ДОПК, когато органът по приходите установява размера на дължимия данък или осигурителната вноска въз основа на подадена от задълженото лице декларация, задължението подлежи на внасяне в срока, предвиден в съответния закон, а съгласно ал.3, размерът на задължението по ал.1 се съобщава на задълженото лице и по негово искане, органът по приходите издава акт за установяване на задължението в 30-дневен срок от искането, като този акт може да се издаде и служебно при установяване на несъответствие между декларираните данни и данните, получени от трети лица и организации, след като е изчерпан редът по чл.103, както и когато не е подадена декларация или задължението не е платено в срок и не е извършена ревизия.

От нормирането в ДОПК следва, че актът за установяване на задължение по декларация се издава в три случая: 1) при подаване на искане от задълженото лице, 2) при установяване на несъответствие между декларираните данни и данните, получени

от трети лица и организации, след като е изчерпан редът по чл.103 /регламентиращ действията след приемането на декларацията при установяване на несъответствия между съдържанието на подадената декларация и изискванията за попълването ѝ или несъответствия между данните в декларацията и данните, получени от органите по приходите от трети лица или администрации/, 3) когато не е подадена декларация или задължението не е платено в срок и не е извършена ревизия. Съдът намира, че в случая е налице първата хипотеза.

Както се посочи по делото не е спорно, че жалбоподателят е собственик на идеални части от недвижим имот с административен адрес: [населено място], Район "Л.", землището на [населено място], в местността „Лака“, за който е подадена Декларация по чл. 14 от ЗМДТ. В тази връзка е образувано и административното производство по реда на чл.107, ал.3, изр. трето, предл. трето от ДОПК, в хода на което е безспорно установено, че жалбоподателят за проверявания период 01.01.2015 г. до 31.12.2019 г. има суми за довносяне общо в размер на 786,08 лева.

Настоящият съдебен състав, счита, че при издаване на оспорения административен акт правилно е приложен материалният закон в частта за установените задължения за ДНИ и ТБО и лихви за просрочие, предвид следното:

По отношение на ДНИ:

Разпоредбата на чл.10, ал.1 - 4 от ЗМДТ определя кои имоти се облагат с данък и кои не. Съгласно чл.10, ал.1 от ЗМДТ, с данък върху недвижимите имоти се облагат разположените на територията на страната сгради и поземлени имоти в строителните граници на населените места и селищните образувания, както и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по чл.8, т.1 от Закона за устройство на територията и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон. А според ал.3 на чл.10 от ЗМДТ, не се облагат с данък земеделските земи и горите, с изключение на застроените земи - за действително застроената площ и прилежащия ѝ терен. Според ал.4 (нова - ДВ, бр. 61 от 2013 г., в сила от 01.01.2014 г.), не се облагат с данък недвижимите имоти с данъчна оценка до 1 680 лв. включително.

На основание чл.11, ал.1 от ЗМДТ, данъчно задължени са собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти. Разпоредбите на чл.28, ал.1 от ЗМДТ и чл.11, ал.1 от Наредбата за определяне размера на местните данъци на Столична община, определят, че дължимият данък се заплаща на две равни вноски в следните срокове: до 30 юни и до 30 октомври на годината, за която е дължим, а в чл. 28, ал. 2 от ЗМДТ и чл. 11, ал. 2 от Наредбата за определяне размера на местните данъци е посочено, че по отношение на предплатилите до 30 април за цялата година се прави отстъпка в размер 5 на сто. Безспорно от доказателствения материал по делото се установява, че жалбоподателят в настоящето производство се явява данъчно задължено лице, съобразно притежавания от него в съсобственост с друго лице недвижим имот и като такова той следва да заплати задълженията за ДНИ.

Съгласно разпоредбата на чл.19, ал.1 от ЗМДТ, данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти по чл.10, ал.1 към 1-ви януари на годината, за която се дължи, и се съобщава на лицата до 1-ви март на същата година, като в чл.20, ал.1 от ЗМДТ е указано, че данъчната оценка на недвижимите имоти се определя от служител в общинската администрация, съгласно Приложение № 2 от ЗМДТ в зависимост от вида на имота, местонахождението, площта, конструкцията и овехтяването и се съобщава на данъчно задължените лица.

Начислените суми за данък върху недвижимите имоти, съгласно чл.22 от ЗМДТ и чл.15 от Наредбата за определяне размера на местните данъци, приета с Решение № 83 по Протокол № 7/28.02.2008 г. на Столичен общински съвет са на база 1,875 промила върху данъчната оценка на недвижимия имот за 2015, 2016, 2017, 2018 и 2019г. Данъчните оценки на недвижимите имоти на граждани и предприятия се определят съгласно Приложение № 2 от ЗМДТ. Видно от разпоредбата на чл. 4 от Норми за определяне на данъчна оценка е, че данъчната оценка на земите в строителни граници, застроени дворове и земите извън строителни граници се определя въз основа на базисната данъчна стойност за един квадратен метър, корекционни коефициенти и площта по посочена в разпоредбата формула:

- Земите в строителни граници
 $ДО = Бс \times Км \times Ки \times Кх \times Кв \times Ко \times ПЛ$, където
Бс – базисна данъчна стойност на 1 кв.м в левове;
Км – коефициент за местоположение;
Ки – коефициент за инфраструктура;
Кх – коефициент за индивидуални характеристики;
Кв – коефициент за височина;
Ко – коефициент за овехтяване;
Пл – площта на сградата или части от нея

Съдът преценява, че органите по приходите от общинската администрация правилно са изчислили задълженията за ДНИ, ведно с лихвите за просрочие за съответния данъчен период. Следователно жалбата в тази и част като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

По отношение на ТБО:

Правилата за определяне на ТБО се съдържат в Раздел I "Такса за битови отпадъци" от Глава Трета "Местни такси" от ЗМДТ. Според тези правила, ТБО се заплаща за услугите по а) събирането битовите отпадъци и извозването им, б) обезвреждането на битовите отпадъци в депа или други съоръжения, в) поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места /чл.62, изр. първо от ЗМДТ в редакция ДВ, бр. 153/1998 г./ и се определя в левове /чл.67, ал.1 от ЗМДТ/, в годишен размер за всяко населено място, с решение на общинския съвет въз основа на одобрена план-сметка за всяка от изброените дейности /чл.66, ал.1 от ЗМДТ/. План-сметката включва необходимите разходи за: осигуряване на съдове за съхраняване на битовите отпадъци (контейнери, кофи и други); събиране на битовите отпадъци и транспортирането им до депата или други инсталации и съоръжения за обезвреждането им; проучване, проектиране, изграждане, поддържане, експлоатация, закриване и мониторинг на депата за битови отпадъци или други инсталации или съоръжения за обезвреждане, рециклиране и оползотворяване на битови отпадъци, вкл. отчисленията по Закона за управление на отпадъците; почистване на уличните платна, площадите, алеите, парковете и другите територии от населените места, предназначени за обществено ползване /чл.66, ал.1 ЗМДТ/.

Съгласно разпоредбата на чл.11, ал.1 от ЗМДТ, данъчно задължени лица са собствениците на облагаемите с данък недвижими имоти. Съгласно чл.64 вр. чл.11, ал.1 от ЗМДТ, такса битови отпадъци се заплаща от данъчно задължените лица - собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти. Тези разпоредби и с оглед

представения нотариален акт за собственост, по недвусмислен начин определят именно оспорващия като данъчно задължено лице за процесния имот, защото именно той се явява негов собственик. Разпоредбата на чл.11, ал.3 от ЗМДТ, допуска единствено при учредено право на ползване и при концесия, данъчно задължени лица да са ползвателят, съответно концесионерът на имота.

Количеството на битови отпадъци, събирани и извозвани от определен недвижим имот, могат да бъдат определени по смисъла на чл.67, ал.1 от ЗМДТ, само когато за тази цел имотът е снабден със съдове за събиране и съхраняване, предназначени единствено за генерираните в него отпадъци. Реалното количество на битовите отпадъци в този случай ще бъде равно на броя на съдовете, умножено с честотата на сметоизвозването. Когато, обаче в съответния район са разположени съдове за събиране и съхраняване на битови отпадъци от неопределен брой имоти в тяхната близост, количеството на битови отпадъци от един имот в този случай не може да бъде определено и за всички имоти в района ТБО се определя по правилата на чл.67, ал.2 от ЗМДТ, а в случая и по правилата на Наредбата за определяне и администриране на местните такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община.

ТБО не се събира при наличие на основанията по чл.71 от ЗМДТ - когато не се предоставят услугите по сметосъбиране и сметоизвозване и поддържане чистотата на териториите за обществено ползване, а също и за обезвреждане на битовите отпадъци и поддържане на депа за битови отпадъци и други съоръжения за обезвреждане на битови отпадъци - когато няма такива. В случая тези обстоятелства не са налице. От представените по делото заповеди, с които Кметът на общината е определял през процесните години границите на районите, в които е било извършвано организирано сметосъбиране и сметоизвозване, се вижда, че няма имоти, попадащи извън тези граници и няма имоти, които да не са били обслужвани от фирмите по сметосъбиране и сметоизвозване. Всички компоненти на услугата, за която се заплаща спорната такса, се извършват в района, където се намира недвижимия имот на жалбоподателя.

Нещо повече – по делото ответникът е представил многобройни писмени доказателства, установяващи и реалното предоставяне на услугите. Така в приложения 1 и 2 по делото се намират множество педантично съставяни констативни протоколи, актове за установяване извършените и подлежащи на заплащане работи, както и фактури, в които са описани извършените дейности по събиране и извозване на битови отпадъци, тяхното депониране на определените за целта места, както и почистването на териториите за обществено ползване. Същите са съставяни въз основа на сключените договори между Столична община и съответните концесионери. Тези неоспорени от жалбоподателя документи, доказват тезата на административния орган за предоставяне на спорните услуги, при това в договорената с възложителя периодичност и честота. С оглед на установеното, няма основание от жалбоподателят да не бъде събирана ТБО.

Правилно и в съответствие със закона административният орган е базирал облагането върху данъчната оценка на посочения недвижим имот, представляваща сбор от съответните му идеални части от данъчните оценки на всеки един обект, описан подробно в АУЗД. Б. размери на ТБО според решенията на СОС за отделните години и за всяка услуга поотделно законосъобразно са приложени от органа по приходите. Следователно жалбата и в тази част е неоснователна.

Предпоставките за възникване на задължението за внасяне на ДНИ в бюджета са

регламентирани както се посочи по-горе, в чл. 11 от ЗМДТ. Първата от тях е лицето да е собственик на конкретен недвижим имот, ползвател или концесионер. Издаденият АУЗД е мотивиран, обоснован, в същия е посочена данъчната основа, въз основа, на която са определени задълженията. Видно от оспорения административен акт е, че недвижимия имот е идентифициран правилно, доколкото е в строителните граници и се дължи определената такса. Задълженията са определени ясно и конкретно за съответния данъчен период.

В заключение следва да се има предвид, че от жалбоподателя не се представиха доказателства задълженията да са били заплатени към датата на издаване на оспорения административен акт. Горното мотивира Съда да приеме, че задължението за данък недвижими имоти и такса за битови отпадъци за имота, деклариран с декларацията са законосъобразно определени в АУЗД, поради което жалбата на Я. С. А. – Г. против него, като неоснователна следва да се отхвърли.

С оглед изхода на делото основателно се явява и като такова следва да бъде уважено искането на административния орган за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, определено съобразно нормата на чл. 144 от АПК вр. чл. 78 от ГПК вр. чл. 8, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 за минималните размери на адвокатските възнаграждения в размер на 300 лв. /триста лева /, които се възлагат в тежест на оспорващата страна.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Трето отделение 46 състав на основание чл. 160, ал. 1, предложение последно и чл. 161, ал. 1, изречение трето от ДОПК,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Я. С. А. – Г., ЕГН: [ЕГН] срещу Решение № СФД20-РД28-146 от 24.07.2020г., издаден от М. Г. М. – директор на дирекция „ОП“ към направление „ФЗ“ при СО, с което е потвърден Акт за установяване на задължения № ДЛН20-ГР94-645/6./18.06.2020г., издаден от Орхидея С. Ф. – СИ в отдел „ОП – Л.“ към „ФЗ“ при СО.

ОСЪЖДА Я. С. А. – Г., ЕГН: [ЕГН] да заплати на Столична община, юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лв. /триста лева /.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: